

Той позна тази тжжна, благородна госпожа и приближи къмъ колата ѝ съ наведена глава.

Тжжната госпожа, като го съзрѣ, и тя спрѣ колата!

Той поиска да подаде ржката, но веднага я спустна уплашенъ, както я бѣ спустналъ толкова пжти до сега, като мрѣтва.

Той проговори съ безнадежно плачевенъ гласъ:

— Милость, госпожо, поне вий ме смилете... Злочестъ съмъ! Простете!

Госпожата му продума тихо: (прѣвъ пжтъ му продумваше живъ чловѣкъ отъ толкова врѣме)!

— Господине, една само добра дума съмъ въ състояние да ви кажж, само единъ благъ съвѣтъ можж да ви дамъ: Умрете!

Тя климна съ главата жално и колата отминахх на прѣдъ.

Тая тжжна, благородна жена, тая милостива душа бѣше майката на мжченикътъ: тя му бѣше правила поменъ на гроба, за годишнината.

Думата: „умрете!“ бѣше едно откровение за прѣдательтъ. Страшний товаръ се смъкна отъ гърба му, той едвамъ днесъ сѣти, че имало исходъ — единственъ исходъ — за него, изъ това море на нечловѣчески страдания, отъ тая стихия на безчестия и позоръ, която бѣше за него живота.

Смрѣтъта!

Сирѣчъ, отърваването отъ себе си.

Прѣзъ нощта единъ грѣмъ въ стаята му разбуди съсѣдитѣ на неговата кжща. Дигна се тревога — полицията разби вратата му.